

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie IV Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący SSR Elżbieta Kuryło - Maciejewska

Ławnicy Stanisława Gull, Krystyna Klucz

Protokolant Jolanta Zengiel

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 roku w Dzierżoniowie

z powództwa **D. B.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.**

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powoda D. B. kwotę 42 000 zł (czterdzieści dwa tysiące) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powoda D. B. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 2 100 zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony;

V. wyrokowi w punkcie I co do kwoty 14 000 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

(...)_01

[Przewodnicząca 00:02:37.278] Powód D. B. w pozwie przeciwko (...) w D., wniósł początkowo o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach zatrudnienia. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, zawartej w dniu 21 maja 2008 roku na stanowisku prezesa zarządu. Przed powołaniem na stanowisko prezesa, powód był prokurentem w spółce pozwanego na podstawie umowy cywilno-prawnej, na potrzeby której podjął działalność gospodarczą. Powód nie prowadził nigdy działalności z innymi podmiotami. W dniu 19 grudnia 2013 roku pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, to jest stwierdzenia nieprawidłowości stanowiących naruszenie art. 4 punkt 6 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku, o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. W piśmie rozwiązującym pozwany powołuje się na pismo (...)7.2013 z dnia 8 grudnia 2013 roku Starosty (...), którego powód nie otrzymał. Zdaniem powoda rozwiązanie umowy o pracę zostało dokonane z naruszeniem przepisów prawa pracy. Podana przyczyna rozwiązania nie została należycie uzasadniona. Pracodawca przede wszystkim nie wykazał, że naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 4 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku, o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej było zawinione w rozumieniu art. 52 par. 1 punkt 1 Kodeksu pracy. Niezależnie od powyższego pozwany wskazał

nieprawdziwą przyczynę rozwiązania stosunku pracy, bowiem powód nie dopuścił się naruszenia art. 4 punkt 6 Ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej. Ustawa o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej nie nakazuje całkowitej likwidacji działalności gospodarczej. W art. 5 ustęp 4 wskazuje jedynie obowiązek zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Wydaje się to uzasadnione tym, że funkcje publiczne co do zasady są kadencyjne i taka osoba może powrócić do swojej dotychczasowej działalności. Prezes zarządu w spółce pozwanej także wybierany jest na kadencję, zgodnie z art. 12 ustęp 1 aktu założycielskiego. Powód po powołaniu na prezesa przez wzgląd na ustawę o ograniczeniu działalności gospodarczej, nie zamierzał kontynuować działalności gospodarczej. Z dniem 1 czerwca 2008 roku dokonał wyrejestrowania się, jako płatnik składek na druku ZUS, (...) z kodem 111, jako przyczynę wskazując na zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej, pozycja druku III.01. Druk ten został wypełniony zgodnie z ówczesnymi zasadami wypełniania dokumentów ubezpieczeniowych. Podstawą do wyrejestrowania się powoda z ubezpieczeń społecznych było rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 6 sierpnia 2003 roku, załącznik numer 13 obowiązujący od 1 października 2003 roku, które dało prawną możliwość zaprzestania wykonywania działalności kodem 111, bez potrzeby jednoczesnego wykreślenia jej z ewidencji. Także w czerwcu 2008 roku powód dokonał zamknięcia ksiąg podatkowych, po otrzymaniu od pozwanej w dniu 25 czerwca 2008 roku zapłaty rachunku numer (...). Faktu zaprzestania prowadzenia działalności powód nie miał obowiązku zgłaszania w urzędzie skarbowym. Taka interpretację potwierdziły wielokrotnie urzędy skarbowe, w tym na przykład Urząd Skarbowy w P. z dnia 5 sierpnia 2005 roku, Urząd Skarbowy K. z dnia 4 lipca 2005 roku i inne. Obecne przepisy, kwestie opisane wyżej regulują odmiennie przy wykorzystaniu formularzu Centralnej Ewidencji i (...) i Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej. Wszelkie zmiany są teraz bezpłatne. Informację (...) przesyłane są automatycznie do ZUS i do urzędu skarbowego, stąd przedsiębiorca nie musi sam zawiadamiać żadnej z tych instytucji. O zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej powód powiadamiał pozwanej corocznie w oświadczeniach majątkowych przekazywanych osobiście pełnomocnikowi starosty, a który zgodnie z art. 25 c ustęp 6 Ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym, dokonywał analizy danych zawartych w oświadczeniu. Oświadczenia powoda dostępne są na stronie internetowej (...) pl. (...) zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej powoda z dniem 1 czerwca 2008 roku został również odnotowany w (...). Wpis do ewidencji działalności gospodarczej, nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności. Wpis ten rodzi tylko domniemanie prawne. Na podstawie przedstawionych powyżej dowodów wynika jednoznacznie, że powód w czerwcu 2008 roku zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej i nie naruszył tym samym ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 2 Ustawy z dnia 2 lipca 2014 roku, o swobodzie działalności gospodarczej, działalność gospodarcza musi być prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły. Wpis do ewidencji działalności gospodarczej, zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie jest zdarzeniem ani czynnością utożsamianą z podjęciem takiej działalności. Z tego powodu wpisowi nadawano zawsze charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny. W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Spółka z o.o. wniosła przede wszystkim o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm. W uzasadnieniu tejże odpowiedzi pozwana przyznała, iż w dniu 19 grudnia 2013 roku, powód uchwałą Rady Nadzorczej pozwanej spółki został odwołany z zajmowanego stanowiska. Dodatkowo w związku z faktem, iż powód miał z pozwaną zawartą umowę o pracę również w dniu 19 grudnia 2013 roku, ta umowa została rozwiązana w trybie dyscyplinarnym. Pozwana przyznała również, iż oświadczeniem z dnia 19 grudnia 2013 roku rozwiązała z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 par. 1 punkt 1 Kodeksu pracy, z powodów wskazanych w niniejszym piśmie, ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, to jest stwierdzenia nieprawidłowości stanowiących naruszenie art. 4 punkt 6 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku, o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, zawartego w piśmie OR. (...)7.2013 z dnia 18 grudnia 2013 roku, Starosty (...). Zgodnie z dyspozycją art. 2 punkt 6 a w związku z art. 4 punkt 6 wyżej wymienionej ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej, członkowie zarządów powiatów, skarbnicy powiatów, sekretarze powiatów, kierownicy jednostek organizacyjnych powiatu, osoby zarządzające i członkowie organów zarządzających powiatowymi osobami prawnymi oraz inne osoby wydające decyzje administracyjne w imieniu starosty w okresie zajmowania stanowisk lub pełnienia funkcji, o których mowa w tych przepisach, nie mogą prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem, czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności. Nie dotyczy to działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej w formie i zakresie gospodarstwa rodzinnego. W związku

z faktem, iż Powiat (...) jest stuprocentowym udziałowcem pozwanej, a reprezentuje go Starosta (...), pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku, starosta powiadomił Radę Nadzorczą pozwanej, o fakcie prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej. Zdaniem Starosty, fakt ten stanowił naruszenie art. 4 punkt 6 wymienionej ustawy o działalności gospodarczej. Jednocześnie Rada Nadzorcza została zobowiązana do zbadania sprawy pod kątem naruszenia przez powoda obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa. Wskazania wymaga, iż wymienione pismo poprzedzone było również pisemnymi wyjaśnieniami powoda, dotyczącymi prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Wyjaśnienia powoda nie były dla Starosty wystarczające z uwagi między innymi na fakt, iż wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP z dnia 10 grudnia 2013 roku w zakresie statusu indywidualnej działalności gospodarczej widniał jako aktywny. Dodatkowo w wyżej wymienionym wydruku nie było informacji o dacie zaprzestania działalności gospodarczej. Status ten zmieniony został dopiero z dniem 12 grudnia 2013 roku, po piśmie Starosty z dnia 11 grudnia 2013 roku. W związku z wyżej wymienionym pismem Starosty z dnia 18 grudnia 2013 roku, na dzień 19 grudnia 2013 roku zwołane zostało nadzwyczajne posiedzenie Rady Nadzorczej pozwanej. Na posiedzenie to również został zaproszony powód w celu wyjaśnienia powstałych nieścisłości z jego wpisem w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP oraz ewentualnym faktem prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej. Jako wyjaśnienie w wyżej wymienionej sprawie powód wskazał: „Po otrzymaniu pisma od Starosty Powiatowego w D. z dnia 11 grudnia 2013 roku, udałem się do Urzędu Miasta w M., w którym był dokonany wpis mojej działalności gospodarczej. W urzędzie tym urzędnik dokonał na moją prośbę wyrejestrowania mojej działalności z dniem 1 czerwca 2008 roku.” Na pytanie zadane przez wiceprzewodniczącego Rady Nadzorczej, dlaczego powód nie wyrejestrował prowadzonej przez niego działalności z chwilą objęcia funkcji prezesa zarządu w szpitalu, powód odpowiedział: „Nie wyrejestrowałem, gdyż chciałem zachować kontakt ze swoimi dotychczasowymi kontrahentami. Jednocześnie uznałem, że funkcja prezesa zarządu nie dawała mi gwarancji długotrwałego zatrudnienia oraz w tym czasie nie było instytucji, która by dokonywała wyrejestrowania. Stąd by sprostać zapisom ustawy o zakazie, która mówi o nie prowadzeniu działalności bez szerszej wykładni, to sposób zaprzestania przeze mnie działalności gospodarczej powinno być spełnieniem warunków wynikających z ustawy.” Dodatkowo w związku z powzięciem informacji, o złożeniu przez powoda oferty na stanowisko dyrektora (...) Oddziału (...) oraz jego oświadczeniem w niniejszym konkursie, o prowadzeniu działalności gospodarczej, powód na pytanie przewodniczącego Rady Nadzorczej, czy składał dokumenty do konkursu na stanowisko prezesa (...) NFZ i dlaczego w swoich dokumentach wykazał, że prowadzi doradztwo prawne i gospodarcze, powód odpowiedział: „ tak składałem, ale to była chyba pomyłka w CV, chyba dałem stare nie poprawione CV.” Zdaniem pozwanej, nawet jeżeli przyjąć, iż rzeczywiście wpis Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, ma jedynie charakter deklaracyjny i nie stanowi o prowadzeniu działalności gospodarczej, to pozwana wskazuje, iż pokrętnie wyjaśnienia powoda w dniu 19 grudnia 2013 roku nie tylko nie rozwiały wątpliwości Rady Nadzorczej w wymienionym zakresie, a wręcz przeciwnie potwierdziły, że sprawa jest niejasna i budzi wiele wątpliwości. Z samej wypowiedzi powoda wynika świadomość i zamiar nie zamknięcia spraw związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Nie zakończenie tej działalności nie jest jedynie omyłką dotyczącą wykreślenia wpisu z ewidencji, ale celowym manipulowaniem sytuacją tak, aby jak to wskazał sam powód, zachować kontakt ze swoimi dotychczasowymi kontrahentami i mieć otwartą drogę do prowadzenia tej działalności. Oczywistym jest, że jak wynika z orzecznictwa sądowego już sam wpis w ewidencji, nie jest przesłanką do stwierdzenia, czy dana osoba naruszyła zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Jednak, jak wynika z tegoż orzecznictwa, należy brać pod uwagę dowody, które pozwolą na ustalenie rzeczywistego stanu rzeczy. Analiza wyjaśnień powoda w niniejszej sprawie, jak i przedstawienie przez niego..., przedstawione przez niego dowody spowodowały, iż w dniu 19 grudnia 2013 roku Rada Nadzorcza pozwanej uznała, że został naruszony przez powoda zakaz dotyczący prowadzenia przez niego działalności gospodarczej w związku z zajmowanym stanowiskiem i odwołała go z funkcji prezesa zarządu, jednocześnie rozwiązując z nim w trybie dyscyplinarnym umowę o pracę. Wskazania również wymaga, iż z załączonych przez powoda do pozwu dokumentów nie wynika, iż ta działalność przez powoda została zakończona. Kserokopia podatkowej księgi przychodów i rozchodów bez dołączonych dokumentów rozliczeniowych z urzędem skarbowym, nie jest żadnym dowodem na powyższą okoliczność. W związku z faktem, iż działalność prawnicza jest opodatkowana podatkiem VAT, to obowiązkiem powoda było złożenie do urzędu skarbowego formularza VAT, dotyczącego zaprzestania wykonywania czynności podlegającej VAT oraz ostatniej deklaracji VAT uwzględniającej podatek za bieżący okres rozliczeniowy i podatek wynikający ze spisu z natury wraz z informacją o sporządzonym spisie. Powoływane przez powoda interpretacje

podatkowe urzędów skarbowych, iż rzekomo powód nie miał obowiązku zgłaszania do urzędu skarbowego faktu zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, dotyczą spraw indywidualnych, określonym w nim podatników. Każda taka sprawa zawiera zapewne odmienny stan faktyczny, który niejednokrotnie trudno przełożyć na grunt innej sprawy. Powód nie przedstawił takiej interpretacji indywidualnej dotyczącej właśnie jego sprawy, która to interpretacja byłaby dowodem na zamknięcie działalności gospodarczej i rozliczeniem się z urzędem skarbowym. Odnosząc się do samej kwestii odwołania powoda z zajmowanej funkcji prezesa zarządu z art. 203 par. 1 Kodeksu spółek handlowych wynika, iż członek zarządu może być w każdym czasie odwołany uchwałą wspólników. Nie pozbawia go to roszczeń ze stosunku pracy lub innego stosunku prawnego dotyczącego pełnienia funkcji członka zarządu. Uprawnienie to mocą postanowień aktu założycielskiego pozwanej spółki zostało przeniesione na Radę Nadzorczą. Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2015 roku, powód D. B. dokonał zmiany powództwa i wystąpił z żądaniem zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 42.000 wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zaoferowanego przez strony ustalił następujący stan faktyczny. Powód D. B. od dnia 8 grudnia 1999 roku prowadził działalność gospodarczą pod firmą Agencja Handlowo-Usługowa (...), którą w dniu 17 marca 2000 roku zawiesił. W styczniu 2008 roku powód otrzymał od Szpitala (...) w D. propozycję objęcia obsługi prawnej od dnia 1 lutego 2008 roku na podstawie umowy zlecenia, celem przekształcenia szpitala w spółkę prawa handlowego. Wymagano od niego prowadzenia działalności gospodarczej. Powód zarejestrował w ewidencji działalności gospodarczej Miasta i Gminy M., działalność gospodarczą pod nazwą Doradztwo Prawne i (...) D. B.. Działalność gospodarczą powód zgłosił w Urzędzie Skarbowym w B. oraz w biurze terenowym ZUS w B.. Okoliczności te wynikają z zaświadczenia z dnia 8 grudnia 1999 roku o wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej, z kserokopii pisma powoda skierowanego do Burmistrza Miasta i Gminy w L. z dnia 17 marca 2000 roku, z kserokopii zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym regon z dnia 24 stycznia 2008 roku, z zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej numer ewidencyjny (...) z dnia 30 stycznia 2008 roku, z kserokopii zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej oraz z kserokopii NIP-1 zgłoszenia identyfikacyjnego, aktualizacyjnego osoby fizycznej i prowadzącej samodzielnie działalność gospodarczą z 14 lutego 2008 roku, zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego ZUS (...) z 14 lutego 2008 roku i (...) zgłoszenia zmiany danych płatnika składek osoby fizycznej z dnia 14 lutego 2008 roku oraz z przesłuchania powoda. W dniu 28 lutego 2008 roku swoją działalność w Krajowym Rejestrze Sądowym zarejestrowała strona pozwana Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D.. Jedynym wspólnikiem tej Spółki jest Powiat (...) posiadający 100 procent udziałów i wynika to z kserokopii aktu założycielskiego Spółki z o.o. z dnia 30 listopada 2007 roku oraz odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego. Zawarta z powodem umowa zlecenia została rozwiązana w maju 2008 roku. W dniu 21 maja 2008 roku Rada Nadzorcza pozwanej Spółki uchwałą numer 8/08 powołała powoda na stanowisko prezesa zarządu strony pozwanej. Jednocześnie z tą datą powód został zatrudniony w pozwanej Spółce na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowiska, na stanowisku prezesa zarządu strony pozwanej. Umowę o pracę z powodem na podstawie stosownego upoważnienia Rady Nadzorczej wyrażonej w wymienionej uchwale, paragraf 2 uchwały, podpisał Przewodniczący Rady Nadzorczej E. P.. Okoliczności tych dowodzą kserokopia pisma strony pozwanej kierowanego do powoda z dnia 15 maja 2008 roku, umowa o pracę z dnia 21 maja 2008 roku oraz przesłuchanie powoda. W związku z objęciem wymienionego stanowiska powód z dniem 1 czerwca 2008 roku w biurze terenowym ZUS w B. wyrejestrował się jako płatnik składek, wskazując jako przyczynę wyrejestrowania kod 111, to jest zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Nadto po otrzymaniu od strony pozwanej w dniu 25 czerwca 2008 roku zapłaty za rachunek numer (...) wystawiony na podstawie umowy zlecenia w dniu 30 czerwca 2008 roku zamknął księgę przychodów i rozchodów, odnotowując przychód 32.000 złotych, 4 razy po 8.000 złotych. W 2009 roku powód złożył zeznanie podatkowe za rok 2008, w którym rozliczył osiągnięty przychód z tytułu należności ze stosunku pracy oraz prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 32.000 złotych. W złożonym natomiast za 2008 rok oświadczeniu majątkowym powód podał, iż 21 maja 2008 roku zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Wynika to z kserokopii druku (...) i Poradnika ZUS dla płatników składek - zasady wypełniania dokumentów ubezpieczeniowych, kserokopii ksiąg rozchodów i przychodów i informacji o transakcji z dnia 25 czerwca 2008 roku, z wydruku (...) z dnia 12 grudnia 2013 roku, z kserokopii rachunków numer (...), PITu-36 zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008, oświadczenia majątkowego powoda za rok 2008 z dnia 29 kwietnia 2009 roku oraz z przesłuchania powoda. Do grudnia 2013

roku nie kwestionowano informacji powoda o zaprzestaniu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej i jest to okoliczność bezsporna. Podobnie jak bezsporne jest to, że latem 2013 roku powód ubiegał się o stanowisko dyrektora Wojewódzkiego Oddziału (...) w P.. Pismem z dnia 11 grudnia 2013 roku Starosta (...) poinformował powoda o powzięciu informacji na podstawie wypisu z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej o tym, że status gospodarczy powoda ma charakter aktywny, co wskazuje na prowadzenie przez niego w dalszym ciągu takiej działalności i jest sprzeczne z artykułem 4 punkt 6 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Jednocześnie powód został zobowiązany do złożenia stosownych wyjaśnień. Po otrzymaniu tegoż pisma powód udał się do Urzędu Miasta w M., gdzie w wyniku jego prośby urzędnik w dniu 12 grudnia 2013 roku dokonał zmiany wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej poprzez zmianę wartości aktywny na wykreślony i daty zaprzestania wykonywania działalności z dniem 1 czerwca 2008 roku. Następnie pismem z dnia 17 grudnia 2013 roku poinformował Starostę (...) o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej w czerwcu 2008 roku. Podał, że dokonał wówczas zamknięcia ksiąg rachunkowych oraz wyrejestrował się jako płatnik składek z dniem 1 czerwca 2008 roku. Jednocześnie poinformował, że w Centralnej Ewidencji i (...) o (...) status został zmieniony na wykreślony z datą zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej z dniem 1 czerwca 2008 roku i wynika to z kserokopii pisma Starosty (...) z dnia 11 grudnia 2013 roku, kserokopii pisma powoda z dnia 17 grudnia 2013 roku oraz wydruku z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP z dnia 10 grudnia 2013 roku, 17 grudnia 2013 roku i dokonanych zmian, a także z przesłuchania powoda. Pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku Starosta (...) powiadomił Radę Nadzorczą pozwanej Spółki o fakcie prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej, co zdaniem Starosty stanowiło naruszenie artykułu 4 punkt 6 Ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Jednocześnie Rada Nadzorcza została zobowiązana do zbadania niniejszej sprawy w kontekście obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa. Wynika to z kserokopii pisma Starosty (...) kierowanego do Rady Nadzorczej strony pozwanej z dnia 18 grudnia 2013 roku. W związku z powyższym w dniu 19 grudnia 2013 roku zwołano w trybie nadzwyczajnym posiedzenie Rady Nadzorczej pozwanej Spółki. W posiedzeniu tym uczestniczyło 3 członków rady: Przewodniczący Rady Nadzorczej Z. G., Wiceprzewodniczący Rady Nadzorczej R. G. oraz Sekretarz J. K.. Na przedmiotowym posiedzeniu obecni byli także członkowie zarządu, M. S. i A. K.. Przed wysłuchaniem powoda Przewodniczący Rady Nadzorczej, Z. G., przedstawił powodowi powód spotkania, zapoznał z treścią pisma Starosty (...) z dnia 18 grudnia 2013 roku wraz z załącznikami i poprosił powoda o ustosunkowanie się do zgłaszanych wobec niego zarzutów. Powód zaprzeczył, by aktywnie prowadził działalność gospodarczą oraz wskazał na okoliczności według niego za tym przemawiające, to jest zamknięcie przez niego ksiąg rachunkowych, wyrejestrowania jako płatnik składek z dniem 1 czerwca 2008 roku i wskazanie tej okoliczności w składanych przez niego oświadczeniach majątkowych. Powód przedstawił również swoje działania po otrzymaniu pisma w grudniu 2013 roku od Starosty (...). Uznając za niewystarczające wyjaśnienia powoda przystąpiono do zadawania mu pytań. Na pytanie Wiceprzewodniczącego R. G., dlaczego nie wyrejestrował dotychczas prowadzonej działalności gospodarczej, powód wskazał, że z uwagi na niepewność zajmowanego stanowiska chciał utrzymać kontakty ze swoimi kontrahentami. Odnośnie zaś pytania, czy składał dokumenty w konkursie na prezesa zarządu NFZ w P. - potwierdził, podając jednocześnie, że może dołączyć do nich jakieś stare, niepoprawione CV. Po wysłuchaniu powoda Rada Nadzorcza po odbyciu tajnego głosowania jednogłośnie podjęła uchwałę numer 27/11/2013 o odwołaniu powoda z dniem 19 grudnia 2013 roku z funkcji prezesa zarządu Spółki. Członkowie Rady Nadzorczej, którzy podjęli uchwałę o odwołaniu powoda z funkcji prezesa zarządu ze względu na zapisy Ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej mieli w zamyśle rozwiązanie również z powodem umowy o pracę z dnia 21 maja 2008 roku. W Uchwale numer 27/11/2013 Rada Nadzorcza, jako przyczynę jej podjęcia, wskazała artykuł 5 ustęp 2 i 6 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Jednocześnie w paragrafie 3 Uchwały zaznaczono, że odwołanie jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie artykułu 52 paragraf 1 punkt 1 k.p. W uchwale tej nie zawarto natomiast oświadczenia o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym. Nie zastrzeżono w niej również upoważnienia do złożenia przez Przewodniczącego Rady powodowi oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę. Wynika to z kserokopii protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej numer 20/2/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku, z zeznań świadków R. G., Z. G. i J. K., a także z przesłuchania przedstawiciela strony pozwanej oraz powoda. Oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia sporządzono na odrębnym druku z datą

19 grudnia 2013 roku. Jako podstawę rozwiązania umowy o pracę wskazano artykuł 52 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu pracy w związku z uchwałą numer 27/11/2013 Rady Nadzorczej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 19 grudnia 2013 roku. Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazano ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, to jest stwierdzenie nieprawidłowości stanowiących naruszenie artykułu 4 punkt 6 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, zawartego w piśmie OR. (...)7.2013 z dnia 18 grudnia 2013 roku Starosty (...). Oświadczenie to na podstawie ustnego upoważnienia pozostałych członków Rady podpisał Przewodniczący Rady Nadzorczej Z. G.. Po wezwaniu powoda Przewodniczący Rady, wręczając powodowi odpis uchwały, poinformował o jej treści, to jest o odwołaniu z funkcji prezesa zarządu i wręczył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Wynika to z kserokopii protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej numer 20/2/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku, z zeznań świadka R. G., Z. G., J. K., a także z przesłuchania stron. W dniu 8 kwietnia 2014 roku powód D. B. wystąpił do Sądu Okręgowego w Legnicy z pozwem przeciwko stronie pozwanej Niepublicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Szpitalowi (...) w D., w którym wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Nadzorczej wyżej wymienionej Spółki z dnia 19 grudnia 2013 roku numer 27/2/2013 oraz, iż jako nieważna uchwała ta nie pozbawia go członkostwa w zarządzie i sprawowania funkcji prezesa zarządu strony pozwanej. Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI GC 126/14 oddalono powództwo. Dowodzi tego uwierzytelniona kserokopia odpisu nieprawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy VI Wydziału Gospodarczego z dnia 11 grudnia 2014 roku w sprawie sygnatura akt VI GC 126/14 wraz z uzasadnieniem. Pobierane przez powoda wynagrodzenie wynosiło 14.000 brutto miesięcznie. Wynika to z zaświadczenia o wysokości pobieranego przez powoda wynagrodzenia. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy w postaci: zaświadczenia z dnia 8 grudnia 1999 roku o wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej, pisma powoda kierowanego do Burmistrza Miasta i Gminy w L. z dnia 17 marca 2000 roku, zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON z dnia 24 stycznia 2008 roku, zaświadczenia o wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej numer ewidencyjny (...) z dnia 30 stycznia 2008 roku, zaświadczenia o wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej numer ewidencyjny (...) z dnia 30 stycznia 2008 roku, NIP-1 zgłoszenia identyfikacyjnego aktualizacyjnego osoby fizycznej prowadzącej samodzielnie działalność gospodarczą z 14 lutego 2008 roku, zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego ZUS ZZA z 14 lutego 2008 roku i (...) zgłoszenia zmiany danych płatnika składek - osoby fizycznej z dnia 14 lutego 2008 roku, aktu założycielskiego spółki z o.o. z dnia 30 listopada 2007 roku, aktu notarialnego Repertorium A numer (...), pisma strony pozwanej kierowanego do powoda z dnia 15 maja 2008 roku, umowy o pracę z dnia 21 maja 2008 roku, druku (...) i Poradnika ZUS dla płatników składek - zasady wypełniania dokumentów ubezpieczeniowych, ksiąg rozchodów i przychodów, informacji o transakcji z dnia 25 czerwca 2008 roku, wydruku (...) z dnia 12 grudnia 2013 roku, rachunków (...) zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008, oświadczenia majątkowego powoda za rok 2008 z dnia 29 kwietnia 2009 roku, pisma Starosty (...) z dnia 11 grudnia 2013 roku, pisma powoda z dnia 17 grudnia 2013 roku, wydruku Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP z dnia 10 grudnia 2013 roku, 17 grudnia 2013 roku i dokonanych zmian z 17 grudnia 2013 roku, pisma Starosty (...) kierowanego do Rady Nadzorczej strony pozwanej z dnia 18 grudnia 2013 roku, protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej numer 20/2/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku, pozwu wraz z załącznikami i z dowodem jego nadania do Sądu Okręgowego w Legnicy złożonego przez powoda przeciwko pozwanemu o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Nadzorczej (...) Spółki z o.o. z dnia 19 grudnia 2013 roku numer 27/2/2013 oraz uwierzytelnionej kserokopii odpisu nieprawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy VI Wydziału Gospodarczego z dnia 11 grudnia 2014 roku w sprawie sygnatura VI GC 126/14 wraz z uzasadnieniem. Zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie sprawy strony postępowania nie zakwestionowały większości wskazanych dowodów, w tym ich autentyczności lub zgodności ze stanem rzeczywistym. Jedynie powód zgłaszał zastrzeżenia co do zapisów protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej numer 20/2/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku zarzucając, iż są niezgodne z rzeczywistością. Sąd jednakże nie znalazł podstaw do zakwestionowania treści tego dokumentu. Świadkowie R. G., Z. G., J. K. oraz przedstawiciel strony pozwanej, M. S., w swoich zeznaniach jednoznacznie i zgodnie wskazywali na okoliczności związane z przebiegiem istotnego posiedzenia, ale także na sposób protokolowania jego przebiegu. Ich zeznania w pełni korelują z treścią wskazanego protokołu, dlatego też Sąd dał mu wiarę. Wskazane dowody rzeczowe były nie tylko spójnie wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Ponadto

powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków R. G., Z. G., J. K. oraz przesłuchania stron. Zeznania wskazanych świadków Sąd ocenił jako spójne, logiczne i rzeczowe. Analiza tych dowodów osobowych wespół z dowodami rzeczowymi ujawnionymi w sprawie tworzy spójną całość, którą nie sposób wobec braku dowodów przeciwnych skutecznie podważyć. Ustalenia faktyczne Sąd czynił też w oparciu o twierdzenia powoda, D. B., którym w przeważającej części dał wiarę. Za wiarygodne przede wszystkim uznał twierdzenia powoda, w których wskazywał na okoliczności związane z jego zatrudnieniem u strony pozwanej, uprzednim prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej oraz na fakt zaprzestania jej prowadzenia z dniem 1 czerwca 2008 roku, a także na czynności podjęte przez niego w związku z czasowym zawieszeniem swojej aktywności w tym zakresie. W niniejszej sprawie nie ujawniono żadnego dowodu, który podważyłby treść tych zeznań. Sąd jako niezgodne z rzeczywistością uznał natomiast twierdzenia powoda, w których kwestionował on wiedzę odnośnie treści pisma Starosty Powiatowego, na treść którego powołano się w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę. Z jednoznacznych w tym zakresie zeznań świadków R. G., Z. G., J. K. oraz przedstawiciela strony pozwanej M. S. wynika, że treść tegoż pisma została odczytana na posiedzeniu Rady Nadzorczej w dniu 19 grudnia 2013 roku, na którym był obecny powód, przy czym treść tego pisma była tematem dyskusji prowadzonej przez osoby obecne na posiedzeniu i wyjaśnień powoda. Okoliczność ta znajduje także potwierdzenie w treści protokołu sporządzonego z posiedzenia. Zdaniem Sądu twierdzenia powoda o politycznym aspekcie jego zwolnienia ze stanowiska Prezesa Zarządu pozwanej spółki nie mają znaczenia dla oceny zasadności zgłoszonego żądania. Sąd bada bowiem przyczynę rozwiązania umowy o pracę w zakresie wskazanym w oświadczeniu, dlatego też nie podlegały ocenie. Przy tak ustalonym stanie faktycznym w oparciu o omówione szczegółowo dowody zgromadzone w sprawie Sąd uznał, że powództwo zgłoszone przez powoda w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie. Powództwo jest uzasadnione, gdyż strona pozwana nie przedstawiła wystarczających dowodów, które potwierdzałyby, że zachodziły przyczyny powołane przez nią jako uzasadnienie rozwiązania stosunku pracy z powodem bez wypowiedzenia, nadto dokonane przez stronę pozwaną rozwiązanie umowy o pracę z powodem jest po części sprzeczne z przepisami prawa pracy. Podstawę prawną żądania powoda stanowi artykuł 56 paragraf 1 Kodeksu pracy, zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Powód kwestionował zasadność rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia wskazując, że przyczyna podana przez pracodawcę w rzeczywistości nie zachodziła i w oparciu o taki zarzut wniósł ostatecznie o przyznanie mu odszkodowania w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia. Nadto, powód kwestionował prawidłowość rozwiązania z nim stosunku pracy, wskazując, iż oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia podpisała osoba do tego nieupoważniona. Dopuszczalność rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia ustawodawca uregulował w artykułach 52, 53 Kodeksu Pracy. Zgodnie z artykułem 52 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu Pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika między innymi w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. W orzecznictwie i piśmiennictwie nie budzi żadnych wątpliwości, że jest to tryb o charakterze nadzwyczajnym, w związku z czym powinien być stosowany przez pracodawcę wyjątkowo i ze znaczną ostrożnością, tylko w razie rażących i oczywistych uchybień pracownika. Co do zasady niewywiązywanie się przez pracownika z obowiązków pracowniczych uzasadnia jedynie wypowiedzenie mu umowy, a nie zwolnienie dyscyplinarne. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie artykułu 52 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu Pracy może nastąpić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie dotyczy podstawowych obowiązków pracownika, a ponadto ma charakter ciężki. Nie może to być więc zwykle powszechnie spotykane i mniej istotne uchybienie obowiązkom. Nie może to być także uchybienie obowiązkom nie stanowiącym zasadniczego elementu stosunku pracy, czy też obowiązkom o mniejszej doniosłości. W orzecznictwie podnosi się nadto, że zastosowanie tego trybu rozwiązania stosunku pracy musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, w szczególności co do zasady powinno być związane z zawinionymi uchybieniami pracownika. Jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych zachodzi wówczas, gdy zachowaniu pracownika, działaniu lub zaniechaniu, można przypisać złą wolę, winę umyślną lub rażące niedbalstwo; tak na przykład rozważał Sąd Najwyższy w wyroku z 21 lipca 1999 roku I PKN 169/99 OSNP 2000/20/746 albo w wyroku z dnia 21 czerwca 2005 roku II PK 305/04, lex numer 155985. Niezawinione uchybienie obowiązkom pracowniczym nie może uzasadniać rozwiązania umowy bez wypowiedzenia nawet, gdy ma charakter ciężki i dotyczy obowiązków podstawowych. Istotne jest również, że co do zasady przyczynami tak zwanego zwolnienia dyscyplinarnego powinny być tylko szczególnego

rodzaju zawinione uchybienia pracownicze - takie, które spowodowały zagrożenie interesów lub istotną szkodę w mieniu pracodawcy, jeżeli przy tym można przypisać pracownikowi niesumienność, nierzetelność, nieuczciwość lub nielojalność; tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku I PKN 274/97 OSNP 1998/13/396. Zgodnie z artykułem 30 paragraf 4 Kodeksu Pracy w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy. Pracodawca ma obowiązek wskazać tą przyczynę w sposób konkretny, jasny i zrozumiały, przy czym powinna być to rzeczywista przyczyna rozwiązania umowy o pracę. Z bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej nierzeczywistej, nieprawdziwej jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie w pojęciu artykułu 30 Kodeksu Pracy. Pozorność takiej przyczyny powoduje z kolei bezzasadność dokonanego rozwiązania stosunku pracy i powstanie roszczeń określonych w Kodeksie Pracy tak w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1999 roku I PKN 645/98 z dnia 13 października 1999 roku I PKN 304/99 i z dnia 15 kwietnia 1999 roku I PKN 9/99. W dalszej kolejności wskazać należy, że oświadczenie pracodawcy musi być na tyle skonkretyzowane, by w danych okolicznościach faktycznych przyczyna rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia nie budziła wątpliwości w szczególności u zawinionego pracownika co do tego, z jakim konkretnie jego zachowaniem należy ją łączyć; i tak w wyroku Sądu Najwyższego z 21 marca 2001 roku I PKN 311/00 OSNA PIUS 2002/24/595. Przyczyna dyscyplinarnego zwolnienia z pracy powinna być ponadto określona w sposób, który jednoznacznie wskazuje, na czym -w opinii pracodawcy- polega wina pracownika. Ocena prawidłowości i zwolnienia pracownika bez wypowiedzenia jest dokonywana przez Sąd jedynie w granicach przyczyn podanych pracownikowi przez pracodawcę w piśmie rozwiązującym umowę o pracę. Pracodawca nie ma zatem możliwości powoływania się przed Sądem Pracy na inne niż wskazane w jego oświadczeniu przyczyny przemawiające za słusznością rozwiązania umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym. Co do zasady, nie ma też możliwości doprecyzowania i konkretyzowania zbyt ogólnikowo lub lakonicznie wskazanej przyczyny rozwiązania umowy z wyjątkiem sytuacji, gdy pracownik na podstawie całokształtu okoliczności sprawy w chwili składania mu oświadczenia przez pracodawcę powinien wiedzieć, do jakich faktów i zdarzeń nawiązuje podana mu przyczyna. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia będzie prawidłowe, gdy wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna obiektywnie istniała w chwili jego składania, a ponadto w okolicznościach sprawy mogła uzasadniać rozwiązanie stosunku pracy. W ocenie Sądu naruszenie zakazów ustalonych w artykule 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne zwanej dalej ustawą antykorupcyjną jest naruszeniem podstawowego obowiązku pracowniczego i w sytuacji wykazania ciężkiego naruszenia tego obowiązku może skutkować rozwiązaniem przez pracodawcę z pracownikiem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym, o jakim mowa w artykule 52 Kodeksu Pracy. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że naruszenie wskazane w artykule 5 ustawy może być przez pracownika zawinione w różnym stopniu od winy umyślnej przez rażące niedbalstwo do najłżejszej winy nieumyślnej, może też być przez pracownika całkowicie niezawinione. W przypadku więc braku zawinienia oraz lżejszych postaci winy, a zatem braku ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, brak jest podstaw do rozwiązania umowy o pracę w tym trybie. Nie ma przy tym racji powód, iż w stosunku do jego osoby jako Prezesa Zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie miały zastosowania przepisy ustawy antykorupcyjnej. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej utworzony w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, którego wyłącznym organem założycielskim jest Powiat jest Powiatową Osobą Prawną. Do samorządowych osób prawnych zalicza się bowiem także spółki kapitałowe z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjne z wyłącznym udziałem jednostki samorządu terytorialnego. W tym zakresie Sąd Orzekający odsyła do lektury ustawy o Samorządzie Powiatowym (artykuł 43) oraz do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2009 roku II PK 190/8 i z dnia 3 grudnia 2008 roku I PK 91/08 i jakkolwiek wskazane orzeczenia dotyczą Samodzielnych Publicznych ZOZ-ów to jednakże taką samą interpretację należy przyjąć do Niepublicznych ZOZ-ów z uwagi na fakt, iż Powiat może tworzyć także spółki kapitałowe. Z aktu założycielskiego Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala (...) w D. oraz danych zawartych w odpisie z Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że jedynym udziałowcem strony pozwanej jest Powiat (...), a zatem strona pozwana jest powiatową osobą prawną. Z treści zaś artykułu 2 punkt 6 ustawy antykorupcyjnej wynika, że przepisy ustawy mają zastosowanie między innymi do osoby zarządzającej i członków organów zarządzających Powiatowymi Osobami Prawnymi. W związku z powyższym zarzut w tym zakresie postawiony przez powoda należało uznać za chybiony. Zgodnie z dyspozycją artykułu 2 punkt 6a w związku z artykułem 4 punkt 6 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej osoby zarządzające i członkowie

organów zarządzających powiatowymi osobami prawnymi w zakresie zajmowanych stanowisk lub pełnienia funkcji, o których mowa w tych przepisach, nie mogą prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem, czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności; nie dotyczy to działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej w formie i zakresie gospodarstwa rodzinnego. Strona pozwana, powziawszy informacje o ewentualnym prowadzeniu działalności gospodarczej przez powoda, miała zatem prawo i zarazem obowiązek zbadania tej informacji, co też uczyniła w sposób opisany w stanie faktycznym, którego w tym zakresie powód nie kwestionował. Istotnym jednakże pozostaje, co zostało już podniesione, że przyczyna wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę, czy w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia musi być rzeczywista, a nie może stanowić jedynie domniemania, czy przypuszczenia pracodawcy. Ustawa o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej nie definiuje wprost, co należy rozumieć pod pojęciem prowadzenia działalności gospodarczej, nie nakazuje także całkowitej likwidacji działalności. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że zakaz określony w art. 4 pkt 6 odnosi się jedynie do sytuacji, gdy osoba pełniąca funkcję publiczną faktycznie prowadzi działalność gospodarczą. Nie należy zatem wiązać działalności gospodarczej jedynie z wpisem do ewidencji, który może posłużyć wyłącznie jako środek dowodowy pomocny przy ustaleniu, czy dana osoba pełniąca funkcję publiczną prowadzi działalność gospodarczą (tak w komentarzu Agnieszki Rzeteckiej - Gil do art. 4 i 5 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne stan prawny 15 marzec 2009 lex, a także D. Bąbiak-Kowalska Zawieszenie działalności gospodarczej, Wspólnota 2007 numer (...) (799) strona 43 oraz w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 listopada 2005 roku, II OSK 172/05, Rzeczpospolita z 2005 roku numer 268 strona C2, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2004 roku II SA 4452/03, czy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 1994 roku, SA /Łd 741/94 lex numer 26531, gdzie Naczelny Sąd Administracyjny wywodzi: „działalność gospodarcza to prawnie określona sytuacja, którą trzeba oceniać na podstawie zbadania konkretnych okoliczności faktycznych wypełniających lub niewypełniających znamiona tejże działalności. Prowadzenie działalności gospodarczej jest zatem kategorią obiektywną niezależnie od tego, jak działalność tą ocenia sam prowadzący ją podmiot i jak ją nazywa oraz czy dopełnia ciążących na nim obowiązków z działalnością tą związanych, czy też nie”). Przyjmuje się zatem, że wystarczające jest faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności bez jej całkowitego likwidowania. W sytuacji zatem, gdy osoba prowadząca działalność gospodarczą, obejmując stanowisko wskazane w art. 2 ustawy antykorupcyjnej, zaprzestaje de facto jej prowadzenia bez likwidacji, to jest w szczególności nie osiągając żadnych dochodów z tytułu tej działalności gospodarczej, zawieszając wszelkie usługi, zgłaszając zaprzestanie wykonywania działalności na czas kadencji do Urzędu Skarbowego i do ZUS, wysyłając na urlopy bezpłatne pracowników, jeżeli takich zatrudnia, to czyni zadość ustawowym zakazom. Sąd Orzekający w pełni podziela to stanowisko, albowiem uwzględnia ono ocenę sytuacji z punktu widzenia celu, któremu ma służyć ten przepis, a celem tym jest zapobieżenie niekorzystnemu dla interesu publicznego zbiegowi aktywności osób w ustawie wskazanych, przeszkadzających im w skupieniu się na obowiązkach urzędowych i budzących obawę ewentualnego wykorzystywania stanowiska samorządowego do zwiększenia profitów własnej działalności gospodarczej. Jeżeli taka działalność na czas pełnienia funkcji zostaje wstrzymana, to obawy te nie istnieją. W niniejszej sprawie bezspornym pozostaje, że powód D. B. wraz z objęciem funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki nie dokonał wykreślenia z właściwego rejestru prowadzonej do dnia powołania działalności gospodarczej, która nota bene została wznowiona na potrzeby łączącej uprzednio powoda ze stroną pozwaną umowy zlecenia, w ramach której powód pełnił funkcję prokurenta. Niekwestionowaną okolicznością pozostaje także, że powód dokonał wykreślenia tej działalności z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej dopiero na skutek treści pisma kierowanego do niego przez Starostę (...) w dniu 12 grudnia 2013 roku z datą zaprzestania wykonywania działalności z dniem 1 czerwca 2008 roku. Jak wskazano sam wpis do właściwego rejestru nie przesądza jeszcze o wykonywaniu działalności gospodarczej. W ocenie Sądu z analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, by powód rzeczywiście ową działalność gospodarczą w okresie pełnienia funkcji Prezesa Zarządu pozwanej spółki prowadził. Po objęciu stanowiska powód z dniem 1 czerwca 2008 roku wyrejestrował się jako płatnik składek w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, przy czym wskazał jako przyczynę wyrejestrowania kod 111, to jest zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Nadto po ostatecznym rozliczeniu się przez stronę pozwaną z umowy zlecenia w dniu 30 czerwca 2008 roku zamknął księgę przychodów i rozchodów. O zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej informował także w składanych oświadczeniach majątkowych. Żaden przy tym, w ocenie Sądu, dowód

ujawniony w sprawie nie przesądza o rzeczywistym prowadzeniu przez powoda działalności gospodarczej. Za taki z pewnością nie można uznać zeznań świadków- członków Rady Nadzorczej, którzy podjęli uchwałę o odwołaniu powoda z funkcji prezesa zarządu. Świadkowie ci w swoich depozycjach, które Sąd uznał za wiarygodne, podali jedynie, że powód podczas posiedzenia w dniu 19 grudnia 2013 roku w trakcie ustosunkowywania się do stawianych mu zarzutów podał, że nie wykreślił działalności z uwagi na niestabilność zajmowanego stanowiska i chęć utrzymania kontaktów. Zdaniem Sądu stwierdzenia te nie są wystarczające do jednoznacznego przyjęcia, że powód faktycznie w dalszym ciągu prowadził działalność gospodarczą. Pozwany pracodawca, na którym w tym zakresie ciążył obowiązek wskazania rzeczywistości powołanej w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny, nie udowodnił naruszenia przez powoda zakazu określonego w artykule 4 ustawy antykorupcyjnej. Strona pozwana nie udowodniła, że powód prowadził w czasie sprawowania funkcji prezesa zarządu działalność gospodarczą w rozumieniu przepisu artykułu 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a zatem, że prowadził działalność zarobkową wykonywaną w sposób zorganizowany i w sposób ciągły. W ocenie Sądu dowodu przemawiającego przeciwko temu stwierdzeniu nie stanowi także ewentualne powoływanie się przez powoda na uprzednie prowadzenie działalności w ramach konkursu na stanowisko prezesa zarządu NFZ w P.. Jak wynika z poczynionych ustaleń, informacje w tym zakresie strona pozwana powzięła w oparciu o relację prasową, z której wynikało, że powód, jako kandydat zajmuje się doradztwem prawnym. W świetle doświadczenia życiowego oczywistym pozostaje, że tego typu relacja nie może stanowić wystarczającej podstawy do potwierdzenia jakiegoś faktu, albowiem nie zawsze pochodzi z rzetelnego źródła. Sąd podziela stanowisko powoda, że informacje, które znalazły się w mediach zostały pozyskane na podstawie dostępnych, między innymi w internecie informacji na jego temat. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że składając swoją aplikację w konkursie, mógł powołać się na fakt uprzedniego prowadzenia działalności gospodarczej, jako dodatkowej okoliczności przemawiającej za jego kandydaturą. Zdaniem Sądu, również stwierdzenie przez powoda podczas posiedzenia Rady Nadzorczej w dniu 19 grudnia 2013 roku, że może przedłożył stare niepoprawione CV[kaszel 01:00:28.387], przepraszam, nie jest wystarczające do przyjęcia faktycznego prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej. W konsekwencji powyższego Sąd uznał, że przyczyna podana w oświadczeniu o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia nie była rzeczywista, a zatem nieuzasadniona. Dokonując takiej oceny, Sąd miał także na względzie, że z uwagi na daleko idące skutki rozwiązania umowy w trybie artykułu 52 Kodeksu pracy ,pracodawca nie powinien korzystać z tej metody zakończenia stosunku pracy w sytuacji, gdy nie dysponuje konkretnymi dowodami potwierdzającymi, że pracownik uchybił swym obowiązkom i opiera się wyłącznie na podejrzeniach i przypuszczeniach, że mógł tym obowiązkom uchybić. Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie pracodawca zwolnił powoda, nie mając przekonujących dowodów jego winy w oparciu o dowolną i wybiórczą interpretację znanych mu faktów, bez wszechstronnego rozważenia przekazywanych przez powoda informacji, a zatem rozwiązanie z nim stosunku pracy w oparciu o taki zarzut było bezzasadne i pochopne. Sąd natomiast nie podziela stanowiska powoda, że przedmiotowe oświadczenie nie spełnia, gdyby wskazana w nim przyczyna okazała się rzeczywista, pozostałych warunków formalnych określonych w artykule 30 paragraf 4 Kodeksu pracy, to znaczy, że wskazana przyczyna nie była konkretna, jasna i zrozumiała. Przyczyna rozwiązania stosunku pracy została w oświadczeniu z dnia 19 grudnia 2013 roku skonkretyzowana poprzez wskazanie naruszenia konkretnego przepisu prawa z jednoczesnym dookreśleniem, iż naruszenie zakazu stanowiło według pracodawcy ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego. W świetle ujawnionych w sprawie okoliczności faktycznych, nie sposób dać wiary twierdzeniom powoda, iż nie został on zapoznany przez pozwanego z treścią pisma Starosty (...), na które powołano się w treści złożonego oświadczenia woli. O jego treści powód został poinformowany na początku posiedzenia Rady Nadzorczej w dniu 19 grudnia 2013 roku, nadto o stawianym wobec niego zarzucie powód wiedział z pism uprzednio kierowanych do niego przez Starostę (...). O dostrzeżonych nieprawidłowościach polegających na naruszeniu zakazu z ustawy antykorupcyjnej dyskutowano przy tym z powodem na wskazanym posiedzeniu, gdzie powód szczegółowo odnosił się do podnoszonych kwestii. Inne ewentualne przyczyny rozwiązania z nim umowy o pracę w ogóle nie były poruszane. Słuszny natomiast okazał się zarzut powoda o złożeniu oświadczenia z dnia 19 grudnia 2013 roku przez osobę do tego nieuprawnioną. W tym aspekcie wskazać jednakże w pierwszym rzędzie należy, że niezachowanie przez pracodawcę zasad reprezentacji przy wypowiedzaniu umowy o pracę nie powoduje bezwzględnej nieważności wypowiedzenia. W myśl bowiem wyrobionej już linii orzecznictwa, wypowiedzenie umowy o pracę lub jej rozwiązanie bez wypowiedzenia, nawet sprzeczne z prawem lub nieuzasadnione, nie jest nieważne z mocy prawa. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 1997 roku sygnatura akt I PKN

170/97. Nie można także uznać, iż wypowiedzenie umowy o pracę złożone przez niewłaściwy organ osoby prawnej jest nieskuteczną, to jest nie powodującą rozwiązania umowy o pracę, czynnością prawną (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 roku II PK 270/05). A zatem pomimo swej wadliwości wypowiedzenie prowadzi do rozwiązania umowy o pracę. Może jednak zostać skutecznie zaskarżone z uwagi na naruszenie przepisów dotyczących wypowiedzenia umów. Sąd podziela stanowisko powoda, że Przewodniczący Rady Nadzorczej w osobie Z. G. nie był uprawniony do złożenia powodowi oświadczenia woli o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w sposób, w jaki to zostało uczynione. Wyraźnego podkreślenia wymaga, że osoba pełniąca funkcję członka zarządu, jak to miało miejsce w przypadku powoda, związana jest ze spółką dwoma równoległymi stosunkami prawnymi, stosunkiem korporacyjnym - polegającym na uzyskaniu mandatu do pełnienia funkcji członka zarządu oraz stosunkiem pracy lub stosunkiem cywilno-prawnym, wynikającym z zatrudnienia członka zarządu w spółce. Przy czym stosunek pracy członka zarządu jest odrębnym autonomicznym stosunkiem od członkostwa w zarządzie spółki. O ile oddziaływanie obu stosunków prawnych uzależnione jest w dużej mierze od celu i postanowień umowy o pracę członka zarządu, to jedno jest pewne, wygaśnięcie mandatu członka zarządu nie powoduje bezpośrednio i automatycznie wygaśnięcia umowy o pracę zawartej na czas określony i nieokreślony. Wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, gdy umowa o pracę została zawarta tylko na czas sprawowania funkcji członka w zarządzie spółki. Jeśli tak się stało, to przyjmuje się, że umowa o pracę jest umową zawartą na czas określony, to jest na czas pełnienia mandatu w zarządzie, natomiast jego utrata pociąga za sobą automatycznie rozwiązanie umowy o pracę. Co bezsporne w sprawie, powoda ze stroną pozwaną łączyły właśnie 2 stosunki, to jest stosunek korporacyjny i stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Istotne w tym zakresie pozostaje, że uchwała numer 27/11/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku o odwołaniu powoda z funkcji prezesa zarządu spowodowała wygaśnięcie mandatu powoda, jako członka zarządu, zatem zakończenie stosunku korporacyjnego. Nie stanowiła jednakże automatycznego wygaśnięcia umowy o pracę. Konieczne, zatem, było podjęcie przez stronę pozwaną, jako pracodawcę odrębnej czynności prawnej, to jest wypowiedzenie, bądź rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia. Dla oceny sposobu i prawidłowości dokonania tych czynności sięgnąć należy do przepisów Kodeksu spółek handlowych. W myśl artykułu 204 paragraf 1 Kodeksu spółek handlowych prawo członka zarządu do reprezentowania spółki dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki. Przepis ten ustanawia, więc zasadę, zgodnie z którą prawo do reprezentowania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należy do kompetencji zarządu. Od zasady tej istnieje wyjątek przewidziany w artykule 210 paragraf 1 Kodeksu spółek handlowych, zgodnie z którym w umowie między spółką, a członkiem zarządu, jak również w sporze z nim, spółkę reprezentuje rada nadzorcza, albo pełnomocnik powołany uchwałą walnego zgromadzenia. Ten bezwzględnie obowiązujący przepis jednoznacznie określa sytuacje, w których obowiązuje zasada szczególnej reprezentacji spółki i odnosi się wprost do osoby pełniącej funkcję członka zarządu, a więc znajduje zastosowanie do wszelkich czynności prawnych podejmowanych w imieniu spółki wobec takiej osoby. W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie wyrażany był, utrwalony już pogląd, że do osoby zatrudnionej na stanowisku członka zarządu nie stosuje się artykułu 203, aktualnie artykułu 210 Kodeksu spółek handlowych. Dopiero z chwilą jej odwołania z tej funkcji, gdyż z momentem podjęcia stosownej uchwały o odwołaniu do podejmowania wszystkich czynności prawnych wobec osób, które utraciły członkostwo w zarządzie, w tym do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę właściwy jest zarząd, a wyjątek określony w artykule 203, obecnie 210 Kodeksu spółek handlowych nie ma zastosowania. Jeżeli więc rada nadzorcza zamierza rozwiązać umowę o pracę z członkiem zarządu, musi to uczynić jednocześnie z odwołaniem go z pełnionej funkcji członka zarządu, ponieważ po odwołaniu staje się on zwykłym pracownikiem, wobec którego kompetencje pracodawcy wykonuje zarząd, a nie rada nadzorcza. I tutaj należałoby sięgnąć do wyroków z dnia 13 kwietnia 1999 roku I PKN 3/99 OSNAPIUS 2000 numer 12 pozycja 460, z dnia 21 marca 2001 roku I PKN 322/00 OSNAPIUS 202 numer 24 pozycja 600, z dnia 24 stycznia 2002 roku I PKN 838/00, a także z dnia 23 stycznia 2004 roku I PK 213/03 i wielu innych. Przy czym równoczesność czynności rady nadzorczej trzeba rozumieć dosłownie. Ma ona miejsce tylko wówczas, gdy obie czynności, odwołanie członka zarządu i rozwiązanie z nim umowy o pracę podjęte są w jednej uchwale. Tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 roku I PK 127/07 NPPR 2008/4/193. A z taką czynnością nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej w uchwale numer 27/11/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku nie dokonano jednocześnie rozwiązania z powodem stosunku pracy. Zastrzeżenie w paragrafie 3 tej uchwały, że odwołanie jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie artykułu 52 paragraf 1 punkt 1 k.p. nie może być poczytane, jako dokonanie czynności rozwiązania umowy

o pracę z powodem. Postanowienie to jest przytoczeniem zapisu artykułu 5 ustęp 6 ustawy antykorupcyjnej i odnosi się w tym wypadku do czynności odwołania z funkcji korporacyjnej. Uchwała ta nie zawiera natomiast odrębnego oświadczenia o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym. Co więcej nie zastrzeżono w niej również upoważnienia do złożenia przez Przewodniczącego Rady Nadzorczej do podpisania odrębnego oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, co i tak mogłoby być tylko upoważnieniem do dokonania wyłącznie technicznej czynności podpisania oświadczenia o treści wynikającej z uchwały Rady Nadzorczej. Konsekwencją powyższego jest uznanie, że Przewodniczący Rady Nadzorczej, który podpisał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, nie był uprawniony do dokonania tej czynności. Skoro, bowiem, Rada Nadzorcza nie podjęła jednoczesnej uchwały w zakresie rozwiązania umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym, to kompetencje do podjęcia tej czynności przeszły na zarząd spółki. Powód stał się, bowiem, byłym członkiem zarządu z chwilą podjęcia uchwały o odwołaniu i przestał go dotyczyć wyjątek od zasady reprezentowania spółki przez zarząd. Podkreślić także trzeba, że nawet podjęcie kolejnej uchwały w przedmiocie wypowiedzenia umowy o pracę, bezpośrednio po uchwale o odwołaniu, nie wystarczyłoby do zachowania kompetencji Rady Nadzorczej do reprezentowania spółki. Wypowiedzenie umowy o pracę w następnej uchwale nie spełnia wymagania jednoczesności z odwołaniem z funkcji w zarządzie, choćby następna uchwała została podjęta bezpośrednio po odwołaniu. Przewodniczący Z. G. nie był natomiast umocowany do dokonania rozwiązania stosunku pracy z powodem przez zarząd spółki. Przyjął, zatem, za powodem należało, że doszło do istotnych uchybień w zakresie reprezentacji pozwanego przy dokonywaniu z powodem czynności zmierzających do rozwiązania z nim umowy o pracę. Sąd uznał, zatem, powództwo za usprawiedliwione, co do samej zasady. Jak wynika z artykułu 58 zdanie 1 Kodeksu pracy odszkodowanie, o którym mowa w artykule 56 Kodeksu pracy przysługuje wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Wysokość wynagrodzenia powoda potwierdza zaświadczenie pracodawcy określające je na kwotę 14.000 złotych brutto. Natomiast okres wypowiedzenia w przypadku powoda wynosił 3 miesiące, zgodnie z artykułem 36 paragraf 1 punkt 3 k.p. Powód był, bowiem, zatrudniony u strony pozwanej od 21 maja 2008 roku, a więc ponad 3 lata. W związku z tym zgłoszone przez powoda żądanie odszkodowawcze zostało uwzględnione w całości i to jest, co do kwoty 42.000 złotych brutto, stanowiącej trzykrotność miesięcznego wynagrodzenia powoda. Rozstrzygając o odsetkach Sąd uznał, że roszczenie powoda nie stało się wymagalne w dacie wskazanej w zmodyfikowanym piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2015 roku, to jest w dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie. Ani z obowiązujących przepisów, ani też z natury samego odszkodowania należnego na podstawie artykułu 56 Kodeksu pracy nie wynika termin, w którym pracodawca powinien przedmiotowe odszkodowanie uiścić na rzecz pracownika. Powyższa wierzytelność staje się więc wymagalna dopiero wskutek wezwania pracodawcy do zapłaty odszkodowania. Zgodnie z artykułem 45 Kodeksu cywilnego, stosowanego w sprawach pracowniczych na mocy artykułu 300 Kodeksu pracy, spełnienie świadczenia przez dłużnika pracodawcę powinno nastąpić niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela pracownika do wykonania. Zwrot niezwłocznie należy rozumieć, jako - w realnym uzasadnionym terminie, to jest w terminie, w którym dłużnik przy uwzględnieniu okoliczności, miejsca i czasu oraz regulacji artykułu 354 Kodeksu cywilnego i artykułu 355 Kodeksu cywilnego będzie w stanie dokonać zapłaty. Sąd uznał, że w okolicznościach sprawy wezwanie pracodawcy do zapłaty kwoty 42.000 złotych nastąpiło w dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu zmodyfikowanego pozwu, to jest w dniu 22 stycznia 2015 roku. Strona pozwana miała możliwość niezwłocznego spełnienia świadczenia już w następnym dniu po otrzymaniu informacji w zakresie zmodyfikowanego żądania. Wobec czego Sąd ustalił, że wraz z dniem 23 stycznia 2015 roku stała się wymagalna kwota żądanego odszkodowania i w związku z tym zasądził od tej daty odsetki ustawowe. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku. Orzeczenie o kosztach w punkcie drugim sentencji wyroku znajduje podstawę w treści artykułu 98 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, koszty procesu. Wedle treści paragrafu 3 tegoż artykułu w związku z artykułem 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie powód poniósł jedynie koszty procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość tych kosztów ustalono w oparciu o paragraf 11 ustęp 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2008 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Mając na uwadze treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 roku II PZ 12/12 w świetle, którego w

sprawie o odszkodowanie, którego pracownik dochodzi na podstawie artykułu 56 Kodeksu pracy zastosowanie ma stawka z paragrafu 11 ustęp 1 punkt 1a i nie z punktu 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie artykułu 113 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążając stronę pozwaną obowiązkiem uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy, to jest kwoty 2.100 złotych. Kierując się artykułem 477(2) paragraf 1 k.p.c. zgodnie, z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, Sąd w punkcie czwartym sentencji nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14.000 złotych, a więc kwoty równej jednomiesięcznemu wynagrodzeniu po...

[koniec części 01:17:22.483]